

Arrest

nr. 142 377 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
In eigen naam en *“als rechtsopvolger van haar overleden echtgenoot X*

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam *“en als rechtsopvolger van haar overleden echtgenoot X”*, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk (...) 1976.

Op 2 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 mei 2014, met kennisgeving 8 juli 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2013 werd ingediend door :

S., L. (...) (R.R.: (...))

geboren te Zugdidi op (...)

T., L. (...) (R.R.: (...))

geboren te Tchkorotsko op (...)

ook gekend als : T., N. (...) geboren op (...)

ook gekend als: T., L. (...) geboren op (...)

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

Minderjarige zoon:

B., S. (...) geboren op 03.12.2004

ook gekend als: S., B. (...)

Meerderjarige neef en nicht:

K., J. (...) (R.R.: (...))

geboren te Zugdidi op (...)

K., M. (...) (R.R.: (...))

geboren te Sokhumi op (...)

allen: adres: (...)

nationaliteit: Georgië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat Dhr. S. (...) sinds 25.01.2010 in België zou verblijven, Mevr. T. (...) sinds 09.08.2010 alhier zou verblijven en Mevr. K. (...) en Dhr. K. (...) sinds 20.12.2010 in België zouden verblijven; zij zich van in het begin zouden hebben ingespannen om zich te integreren; Dhr. S. (...) een cursus maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd, hij een attest van inburgering zou hebben behaald en hij opeenvolgende cursussen Nederlands zou hebben gevolgd, ook thans nog; Mevr. T. (...) eveneens een cursus maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd, zij een attest van inburgering zou hebben behaald en zij opeenvolgende cursussen Nederlands zou hebben gevolgd, ook thans nog; Mevr. K. (...) een cursus maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd, zij een attest van inburgering zou hebben behaald en zij opeenvolgende cursussen Nederlands zou hebben gevolgd, ook thans nog, en zij een opleiding loopbaanoriëntatie voor anderstaligen zou hebben beëindigd; leerkrachten Nederlands van betrokkenen en vrienden en kennissen zouden getuigen over de goede kennis van het Nederlands, de integratie wil en de positieve sociale instelling van betrokkenen en zij een band met België zouden hebben en Dhr. S. (...) ter staving een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, een inschrijvingsformulier, een bewijs van inschrijving, een deelcertificaat van de module dd. 13.06.2013 en een bewijs van inschrijving en regelmatige aanwezigheid voorlegt, Mevr. T. (...) ter staving een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, deelcertificaten van de modules en een inschrijvingsformulier toevoegt, Mevr. K. (...) ter staving een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, deelcertificaten van de modules en een inschrijvingsformulier en een getuigschrift van beroepsopleiding voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen toevoegen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat de kinderen hier naar school zouden gaan en dat er ter staving een attest van schoolbezoek, een schoolattest, schoolgetuigschriften en een eindbeslissing oriënteringsattest A worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de

kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat M. (...) en J. (...) ondertussen reeds meerderjarig zijn en dat zij bijgevolg niet meer schoolplichtig zijn.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van Dhr. S. (...), ingediend op 25.01.2010, werd afgesloten op 20.06.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van Mevr. T. (...), ingediend op 10.08.2010, werd afgesloten op 20.06.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van Mevr. K. (...) en van Dhr. K. (...), ingediend op 21.12.2010, werd afgesloten op 20.06.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan twee jaar en vijf maanden voor Dhr. S. (...), iets meer dan één jaar en tien maanden voor Mevr. T. (...) en minder dan één jaar en zes maanden voor Mevr. K. (...) en voor Dhr. K. (...) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode legaal op het grondgebied zouden hebben verbleven, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk naar Georgië zouden kunnen terugkeren, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I. en dat deze steeds zou zijn verlengd en er dus geen enkele onderbreking in het legaal verblijf van betrokkenen zou zijn geweest en wat betreft de aangehaalde gezondheidsproblemen van Dhr. S. (...) die nog steeds actueel zouden zijn, deze elementen kunnen ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt immers duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkenen hun medische aanvraag werd op 10.12.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift op te treden zowel in eigen naam als rechtsopvolger van haar op 1 mei 2014 overleden echtgenoot.

Uit het dossier blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij inderdaad op 1 mei 2014 is overleden. Ter terechtzitting hierop gewezen verklaart de raadsman van de verzoekende partij afstand te doen van het beroep voor zover het werd ingediend door de verzoekende partij als rechtsopvolger van haar

overleden echtgenoot. De verzoekende partij volhardt in het beroep voor zover zij het in eigen naam heeft ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële en formele motiveringsplicht en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., n° 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., n° 53.583, 7 juni 1995, REV.DR.ETR. 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St., n° 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende :

Art. 2 : De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 : De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., n° 55.056, 7 september 1995, REV.DR.ETR. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van de materiële maar ook van de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd, wat de beweerde onontvankelijkheid betreft, door de overweging :

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Er moeten inderdaad buitengewone omstandigheden zijn die toelaten dat de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft.

Artikel 9 bis § 1 luidt immers als volgt :

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft ...”

Op het ogenblik van indiening van het verzoekschrift conform art. 9 bis van de wet van 15 december 1980, met name op 17 december 2012, verbleven verzoekster en haar familie echter legaal in België na de ontvankelijkverklaring van hun verzoek om machtiging tot verblijf cf. artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Zij verkeerden toen uiteraard niet in de mogelijkheid om België te verlaten en een verzoek om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen in de Belgische Ambassade bevoegd voor Georgië, gezien er nog geen eindbeslissing was genomen over het verzoek om machtiging tot verblijf om medische redenen, deze beslissing positief zou kunnen zijn, maar afgewezen zou worden wanneer zou blijken dat zij zich niet in België bevonden omwille van de indiening van het verzoek om machtiging tot verblijf inde diplomatieke post in het buitenland.

De buitengewone omstandigheden voorzien in art. 9 bis § 1 van de wet van 15.12.1980 dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van indiening van het verzoek om machtiging tot verblijf, gezien op dat ogenblik de vraag rijst of het verzoek in België bij de Burgemeester van de verblijfplaats of in het land van herkomst in de Belgische Ambassade dient te worden ingediend.

Maar ook indien men er van uitgaat dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden op het ogenblik van de beslissing, dan blijkt de bestreden beslissing wel te vermelden dat de medische aanvraag van betrokkenen op 10.12.2013 negatief werd afgesloten, maar dan blijkt dit element geen onderdeel van een motivering te vormen dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden zich niet meer voordoen op het ogenblik van de beslissing.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat betrokkenen beweren dat zij onmogelijk naar Georgië zouden kunnen terugkeren, doch zij geen bewijzen voorleggen die deze bewering zouden kunnen staven, terwijl zij wel degelijk dergelijke bewijzen voorgelegd hebben, met name het feit dat zij over een attest van immatriculatie beschikken na een ontvankelijkheidsbeslissing betreffende hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in afwachting van een beslissing over de gegrondheid.

De bestreden beslissing miskent daarom de bewoordingen van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 9bis § 2 vermeldt verder betreffende de onontvankelijkheid van een aanvraag :

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Geen van deze elementen werden echter aangehaald of ingeroepen in het verzoekschrift van verzoekster en haar familie.

Er wordt op geen enkel ogenblik verwezen naar de inhoudelijke elementen van het asielverzoek, en de verwijzing naar het ingediende verzoek cf. artikel 9ter Vreemdelingenwet en de ontvankelijkheidsbeslissing hieromtrent betreft enerzijds enkel de buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen, anderzijds enkel de lange duur van het legaal verblijf, en dus in geen van beide gevallen de inhoudelijke elementen ingeroepen in het verzoek cf. artikel 9ter.

Doordat de bestreden beslissing het verzoek onontvankelijk verklaard op basis van overwegingen die niet met de ontvankelijkheid, maar enkel met de gegrondheid van het verzoek te maken hebben, worden ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden verder geschonden door de volgende overweging in de motivering :

“Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I. en dat deze steeds zou zijn verlengd en er dus geen enkele onderbreking in het legaal verblijf van betrokkenen zou zijn geweest en wat betreft de aangehaalde gezondheidsproblemen van Dhr. S. (...) die nog steeds actueel zouden zijn, deze elementen kunnen ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt immers duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures : aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven...”

Verzoekster en haar familie hebben echter in het geheel geen medische elementen ingeroepen in het verzoekschrift cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet, maar ze hebben enkel verwezen naar hun integratie en de lange duur van hun ononderbroken legaal verblijf in België : “Om deze humanitaire redenen, en omwille van de geschetste band met België, mede een gevolg van de lange duur van hun ononderbroken legaal voorlopig verblijf in België – bijna 4 jaar met schoolgaande kinderen voor wat

betreft de heer L.S. (...) – verzoek ik namens mijn cliënten om hen te machtigen tot verder verblijf in België op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.”

De verwijzing naar de ontvankelijke aanvraag cf. artikel 9ter en de gezondheidsproblemen van de heer S. (...) betreft enkel de buitengewone omstandigheden die toelaten het verzoek in België in te dienen, en ze worden niet aangehaald als argument voor de gegrondheid van de aanvraag : “Gezien verzoekers gemachtigd zijn tot voorlopig verblijf in België op grond van de ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf cf. art. 9ter Vreemdelingenwet, en er nog geen definitieve beslissing is genomen over het recht op verblijf omwille van de gezondheidsproblemen van de heer L.S. (...), die nog steeds actueel zijn, is het voor verzoekers onmogelijk om naar Georgië terug te reizen.....zodat zij in de uitzonderlijke omstandigheden verkeren....die hen toelaten hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België zelf te doen”.

In het stukkenbundel ingediend tezamen met de aanvraag bevindt zich trouwens geen enkel medisch document betreffende de heer S. (...).

Op het eigenlijke argument van verzoekster en haar familie – de lange duur van het legale verblijf en de band met België als gevolg daarvan – wordt niet geantwoord.

Nochtans neemt de administratie de lange duur van het legale verblijf van kandidaat-politieke vluchtelingen in het kader van hun asielprocedure wél in aanmerking voor een regularisatie om humanitaire redenen.

Wanneer de administratie van oordeel is dat deze lange duur niet kan weerhouden worden in het geval van een legaal verblijf in het kader van een asielprocedure gevolgd door een legaal verblijf in het kader van een ontvankelijk verzoek cf. art. 9ter Vreemdelingenwet, dan is dit een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, en niet van de ontvankelijkheid, en dan heeft de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekster ten onrechte onontvankelijk verklaard.”

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem

evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag volgende elementen aanhaalde:

- de asielprocedure
- de procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (legaal verblijf op grond van een AI dat tot op heden steeds verlengd zou zijn)
- schoollopende kinderen
- integratie en inspanningen daartoe

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing hoofdzakelijk in de mate dat niet zou zijn rekening gehouden met het gegeven dat zij en haar gezin op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet legaal in het land zouden hebben verbleven met een attest van immatriculatie op grond van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Zij meent dat dit een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft.

Vooreerst kan erop worden gewezen dat de verwerende partij met betrekking tot dit argument van de verzoekende partij in de bestreden beslissing het volgende motiveerde:

“Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I. en dat deze steeds zou zijn verlengd en er dus geen enkele onderbreking in het legaal verblijf van betrokkenen zou zijn geweest en wat betreft de aangehaalde gezondheidsproblemen van Dhr. S. (...) die nog steeds actueel zouden zijn, deze elementen kunnen ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt immers duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder

gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkenen hun medische aanvraag werd op 10.12.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

Het voorgaande vindt steun in het administratief dossier. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 10 december 2013 ongegrond verklaard en het attest van immatriculatie werd ingetrokken. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend.

De verzoekende partij toont niet aan welke andere voorwaarden zij zou voldoen die haar toelaten een aanvraag om verblijfmachtiging in te dienen zonder het bestaan te hoeven bewijzen van buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het kan voorts niet de bedoeling zijn van de wetgever dat vreemdelingen wier ingestelde procedure om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen ontvankelijk doch nog niet gegrond werd beschouwd, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij heeft immers voorzien in twee verschillende procedures, elk met hun eigen finaliteit.

Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk waarom zij meent dat de verwerende partij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard *"op basis van overwegingen die niet met de ontvankelijkheid, maar enkel met de gegrondheid van het verzoek te maken hebben"*, nu de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaarde wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden in de zin van genoemde bepaling, waarbij zij op gemotiveerde wijze aangaf om welke redenen de door de verzoekende partij aangebrachte elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

Verder kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat de verwerende partij gehouden was ook de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag opnieuw te bestuderen.

Waar de verzoekende partij stelt dat *"op het eigenlijke argument (...) – de lange duur van het legale verblijf en de band met België als gevolg daarvan – wordt niet geantwoord"*, kan zij gelet op de motivering van de bestreden beslissing en op het voorgaande niet worden gevolgd. Eveneens verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar het argument betreffende de lange duur van de asielprocedure en motiveert zij in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt waarom dit in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, nu zij stelt *"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van Dhr. S. (...), ingediend op 25.01.2010, werd afgesloten op 20.06.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van Mevr. T. (...), ingediend op 10.08.2010, werd afgesloten op 20.06.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van Mevr. K. (...) en van Dhr. K. (...), ingediend op 21.12.2010, werd afgesloten op 20.06.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."*

De duur van de procedure - namelijk minder dan twee jaar en vijf maanden voor Dhr. S. (...), iets meer dan één jaar en tien maanden voor Mevr. T. (...) en minder dan één jaar en zes maanden voor Mevr. K. (...) en voor Dhr. K. (...) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode legaal op het grondgebied zouden hebben verbleven, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)".

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwijzing naar de ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel de buitengewone omstandigheden betreft en zij stelt dat deze elementen met betrekking tot de gezondheidstoestand niet worden aangehaald als argument voor de gegrondheid van de aanvraag, dient de Raad erop te wijzen dat de gezondheidsproblematiek die

betrekking heeft op de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, niet werd beoordeeld als “element dat de gegrondheid van de aanvraag”, maar wel als buitengewone omstandigheid in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, wanneer zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing vaststelt dat er een beslissing getroffen werd op 10 december 2013 om de betrokken aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, het precair verblijf dat de verzoekende partij in het Rijk gehad heeft tijdens de geldigheidsduur van haar attest van immatriculatie, ook al bedroeg deze een lange periode, niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voor zover uit het betoog van de verzoekende partij verder blijkt dat ze de cumulatie van procedures van belang acht, kan dit op zich geen buitengewone omstandigheid vormen. Er anders over oordelen zou betekenen dat het opstarten van meerdere procedures zoals de verzoekende partij deed en het aan elkaar rijgen van een behandelingsduur op zich zou volstaan om als buitengewone omstandigheid te gelden wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij andere beginselen van behoorlijke bestuur als zijnde geschonden aanvoert, laat zij na te preciseren welke beginselen zij bedoelt. Bij gebreke aan aanduiding van de precies rechtsregel, in casu welk beginsel, is dit onderdeel onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN